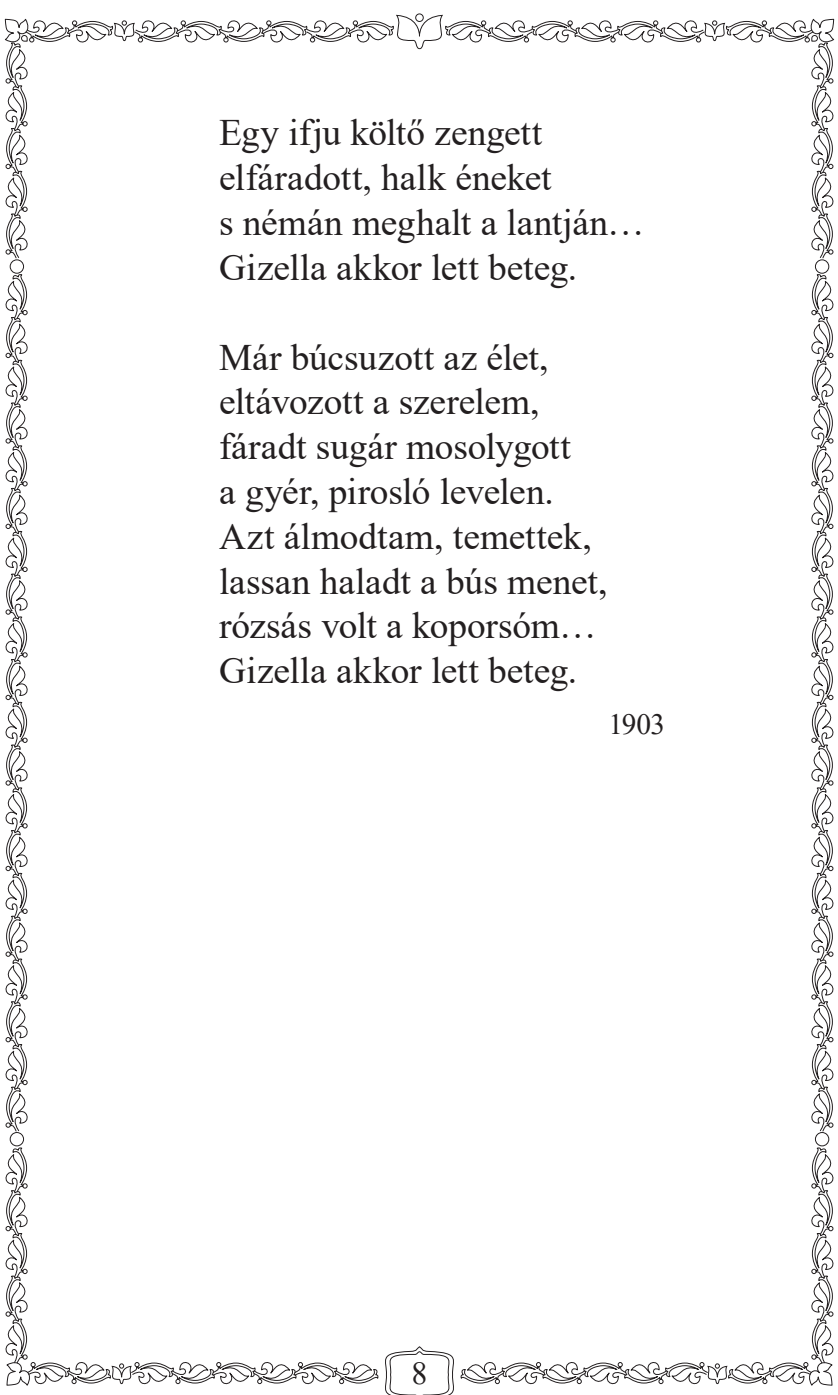

EGY NYÁRI DÉL ÁLMA

Karosszékemben ültem.
Lángolt a forró nyárközép
s szívembe őszi napnak
szelíd bánatja költözék.
Élet virult az ágon
s bú ülte meg a lelkemet,
bús őszi táj, síró szél...
Gizella akkor lett beteg.

A déli nagy melegben
elém suhant egy őszi kép:
bús park, mely elvetette
zöld lombjait, a nyár diszét.
A messze, kékes égen
darúk csapatja lebegett,
bús, lassu szárnycsapással...
Gizella akkor lett beteg.

Szólt a halál zenéje,
szél rázta a fehér avart,
csörgő lomb szállt az erdőre,
mit a futó szél felkavart.

Egy ifju költő zengett
elfáradott, halk éneket
s némán meghalt a lantján...
Gizella akkor lett beteg.

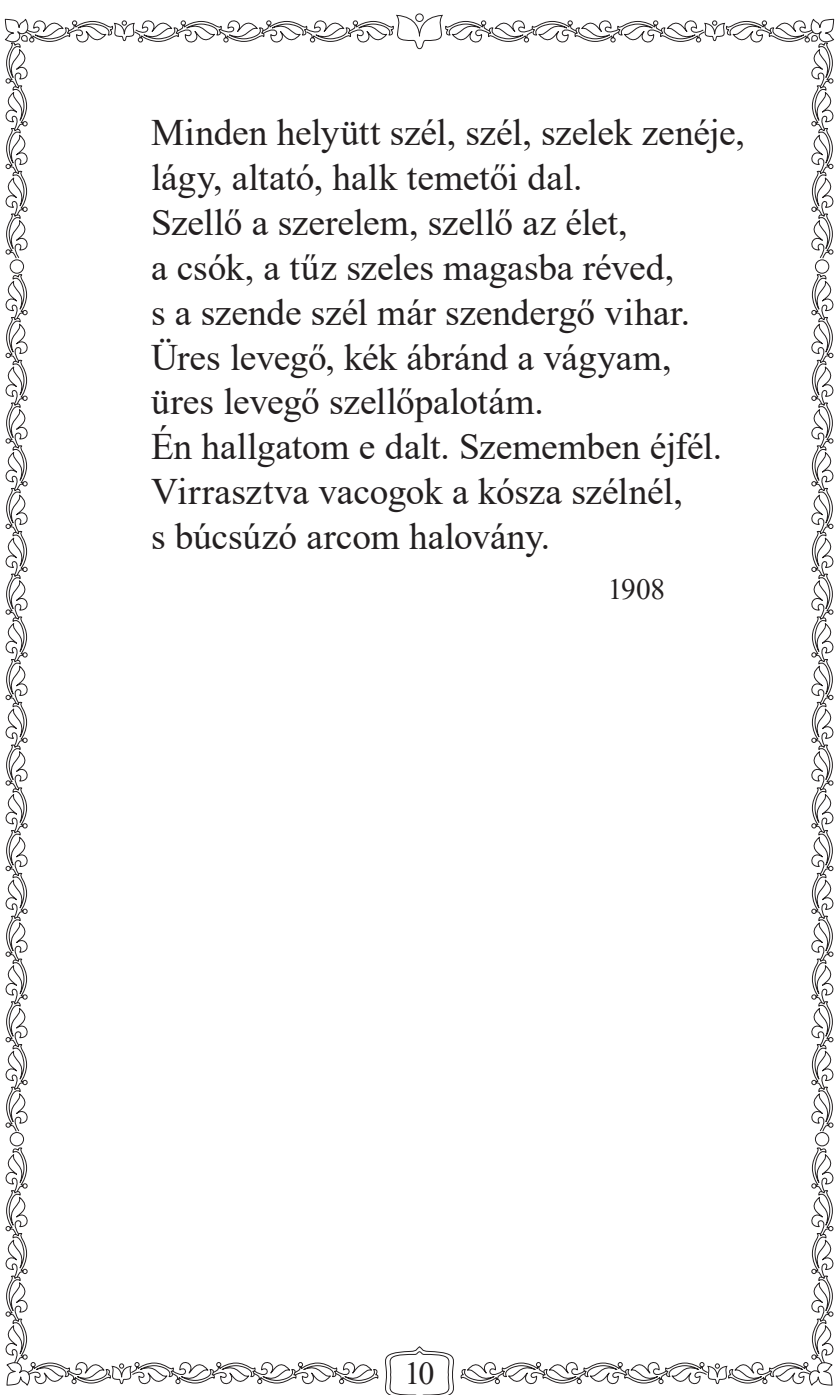
Már búcsuzott az élet,
eltávozott a szerelem,
fáradt sugár mosolygott
a gyér, pirosló levelen.
Azt álmodtam, temettek,
lassan haladt a bús menet,
rózsás volt a koporsóm...
Gizella akkor lett beteg.

1903

SZELLŐK ZENÉJE

Szellők kísérnek mostanában engem,
szellők szavára száll az alkonyat.
Szellők zenélnek, túlvilági hárfák,
szellők nevetnek ezüst éjszakán át,
s csiklandva fricskázzák az arcomat.
Honnan repülnek? A hajam kibontják,
hozzám tipegnek észrevétlenül,
s egyszerre lelkem egy fekete, halvány
szerelmes arcú szellőlányka karján
száll, száll, tovább repül.

Mind pajkosak, betyárok és enyelgők,
kitépik a párnát fejem alól.
Nyakamba fújva rántják ingemet le,
szikrát, tüzes port hintenek szemembe,
s kacagnak, hogyha könnyem árja foly.
A messzeségbe, szellők tengerére
űz olykor egy ravaszdi szélkalóz,
és hogyha jázminos az este s holdas,
egy széltündérke ül könyvemhez – olvas –
s halkán tovább lapoz.

Minden helyütt szél, szél, szelek zenéje,
lágym, altató, halk temetői dal.
Szellő a szerelem, szellő az élet,
a csók, a tűz szeles magasba réved,
s a szende szél már szendergő vihar.
Üres levegő, kék ábránd a vágyam,
üres levegő szellőpalotám.
Én hallgatom e dalt. Szememben éjfélm.
Virrasztva vacogok a kósza szélnél,
s búcsúzó arcom halovány.

1908

ANYUSKA RÉGI KÉPE

Anyuska régi képe.

Jaj, de édes.

Itt oly fiatal még. Tizenhat éves.
Mellén egy nagy elefántcsont kereszt.
De dús, komoly haján, bársonyruháján
titkos jövődők szenvedése rezg.
Keze ölében álmodozva nyugszik
karperecek, gyűrűk súlya alatt,
és könnyen az asztalra könyökölve,
feje előrebillen hallgatag.
Oly idegen így. Olyan ismeretlen.
Tündéri ábrándok menyasszonya.
Csak a szeme nevet rám ismerősen,
két mélabús, merengő viola.
Csak kék szemében ismerek magamra,
mely eljövendő álmoktól homályos
s rettegve a bús végtelenbe réved.

A lelkem már körötte szálldos.

1908

MINT A BETEG GYEREK

Mint a beteg gyerek, ki lázas, álmos,
felül az ágyba, poharat kér,
s hideg üvegen hűti fájó ujját,
sír az orvosságos-palackér,
és viszolyogva, fanyalogva
fanyarul fog egy ezüst kanalat,
és a kesernyés-édes hús nedűvel
locsolja égett ínyét álmatag:
E forró, beteg nyári délelőtt
éppígy kerülget és szédít a bánat.
Éppígy fogom meg langyos kezedet,
s így csókolom meg nedves, enyhe szájad.

1909